

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Markó József szabadalmi ügyvivő ...által képviselt, felperes neve (felperes címe) kérelmezőnek - az S.B.G.&K. Ügyvédi Iroda ...ügyintéző: dr. Jakab Judit szabadalmi ügyvivő) által képviselt, ...(...ellenérdekű fél ellen - a Magyar Szabadalmi Hivatal használati mintaoltalom megsemmisítési kérelemnek helytadó határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2008. június 25. napján kelt, 3.Pk.23.167/2007/7. számú végzése ellen a kérelmező 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A kérelmező és két társa jogosultja a ...i elsőbbségű, ...lajstromszámú, a „Közlekedésbiztonság fokozó eszköz” című megoldásra engedélyezett használati mintának, amellyel szemben az ellenérdekű fél a Magyar Szabadalmi Hivatalhoz - újdonság és feltalálói lépés hiányára alapított - megsemmisítés iránti kérelmet terjesztett elő. Bizonyítékként az decemberi szabványra, az ellenérdekű felek javára oltalom alatt álló 1997. október 28-án nyilvánosságra jutott ...lajstromszámú, „Közlekedésbiztonságfokozó útelemrendszer” című használati minta leírására (K/3) és a kérelmező javára oltalom alatt álló, 1996-ban nyilvánosságra jutott ...lajstromszámú, „Úttestbe ágyazható, fényvisszaverő saru” című szabadalom leírására (K/4) hivatkozott.

Az oltalom jogosultjai a hivatali eljárásban a használati minta fő-igénypontjait a következők szerint korlátozták: Közlekedésbiztonság fokozó eszköz (a), amely egy, az útpálya felületéből legalább részlegesen kiemelkedő, legalább egy fényvisszaverő elemmel ellátott felső elemrészből (b), és ehhez anyagában csatlakozó legalább egy alsó elemrészből álló, a legalább egy alsó elemrészével az útburkolatban helytállóan rögzített alaptestű, az útpálya hossz- és/vagy keresztirányában egymástól térközzel telepített több útelemet tartalmaz (c), amelyek fény- illetve hangjelzések keltésével a járművek vezetőit az útvonal vezetésére és veszélyhelyzetre figyelmeztetik, és sebességcsökkentésre ösztönzik, továbbá

amelyek legmagasabb pontjukkal, ill. felülettartományukkal az útpálya síkjából 5-30 mm-re kiemelkedően (d), a környezeti hőmérséklettől független állandó szilárdságú burkolatanyag tartományt elérő, előnyösen 10-200 mm mélységű fészkekbe vannak alaptestükkel beültetve (e), azzal jellemezve, hogy az útelemek alaptestei a fészkekben rögzítő anyagként öntött aszfalttal vannak rögzítetten megtartva(f).

A Hivatal az ellenérdekű fél megsemmisítési kérelme alapján a használati minták oltalmáról szóló 1991. évi XXXVIII. törvény (Hmt.) 24. § (1) bekezdése és 5. § (1) bekezdése alapján azt vizsgálta, hogy a minta az elsőbbség időpontjában megfelelt-e a Hmt. 2. §-ában írt újdonság, valamint a 3. § szerinti feltalálói lépés követelményének.

Az újdonság hiányára alapított kérelmet nem találta alaposnak, mert az annak alátámasztására benyújtott szabadalmi leírásból (K/4) csak az volt megállapítható, hogy az úttestbe ágyazható fényvisszaverő sarunak a fészkekben való rögzítése „előnyösen bitumen- vagy aszfaltkiöntéssel történik, vagyis az ellentartásból a vizsgált mintaoltalom (c), (d) és (e) jellemzői nem ismerhetők meg.

A feltalálói lépés vizsgálata körében viszont megalapozottnak találta a kérelmet. A korábbi használati mintából (K/3) és a szabadalmi leírásból (K/4) kiindulva azt vizsgálta, hogy a mesterségben járatos személy milyen kitanítást kaphatott az adott mintaoltalom főigénypontjába foglalt megoldás megvalósítására, különösen az útelemek öntött aszfalttal történő beragasztására, illetve nyilvánvaló volt-e számára annak alkalmazása. Figyelemmel volt arra is, hogy a minta célkitűzése a korlátozott igénypont szerinti speciális öntött aszfalt volt-e. Az „öntött aszfalt” és az „aszfalt” kifejezések műszaki tartalmát elemezve arra a következtetésre jutott, hogy a mesterségben járatos személy a korábbi mintaoltalmi leírásból (K/3) - a mintaoltalom (f) jellemzőjét kivéve - minden jellemzőt azonos összefüggésben megismerhetett. Az abból hiányzó (f) jellemző pedig a szabadalmi leírásból (K/4) ismerhető meg. A két ellentartás ismerete, az azokban szereplő megoldások együttalkalmazása nem haladja meg a mesterségben járatos személytől elvárható szintet, ezért arra a következtetésre jutott, hogy a vizsgált megoldás a mesterségben járatos személy számára nyilvánvaló, nem elégíti ki a feltalálói lépés követelményét. Ezért a Hivatal határozatával a mintaoltalmat a keletkezésének időpontjára visszaható hatállyal, teljes terjedelmében megsemmisítette. Utalt arra is, hogy az alkalmazott aszfalt konkrét összetételéhez semmilyen műszaki hatás nincs társítva, annak előnyeit a leírás nem ismerteti, abban kizárólag a bitumenes kiöntés kritikája szerepel.

A kérelmező megváltoztatási kérelme a határozat megváltoztatására, és a mintaoltalom hatályában fenntartására irányult.

A kérelmező a hivatali eljárásban módosított igénypontot az aszfalt összetételére vonatkozóan tovább korlátozta, főigénypontban határozva meg az oltalmazott megoldás eddig a leírásban szereplő f) jellemzőjét. E szerint az „öntött aszfalt” az

15-50 tömeg%-ban mészkőlisztet, 5-15 tömeg%-ban bitument, 10-50 tömeg%-ban 0,1-2 mm közötti szemcseméretű homokot, 20-70 tömeg%-ban 0-5 mm közötti szemcseméretű kőzúzalékot és 15-30 tömeg%-ban 5-8 mm közötti szemcseméretű kőzúzalékot tartalmaz.

Érvelése szerint az ítéletek „előnyösen kiöntéssel” vannak rögzítve a fészkekben, ami a mesterségben járatos személy számára azt jelenthette, hogy a rögzítés folyóképes bitumennel vagy természetes aszfalttal vagy kétkomponenses műgyantával történik. Álláspontja szerint a megoldás előnyös hatásait a mintaoltalmi leírás kellően ismertette.

Hangsúlyozta az elsőfokú eljárás során, hogy a hivatali határozat a megsemmisítés jogalapjaként kizárólag a feltalálói lépés hiányát jelölte meg, ezért a bírósági eljárásban nincs mód annak vizsgálata, hogy a mintaoltalom tárgya egyáltalán mintának minősül-e.

Az ellenérdekű fél a megváltoztatási kérelem elutasítását indítványozta.

Az elsőfokú bíróság végzésével elutasította a kérelmezőnek a Magyar Szabadalmi Hivatal határozata ellen benyújtott megváltoztatási kérelmét, és a kérelmezőt 204.000 Ft. eljárási költség megfizetésére kötelezte.

Indokolása a hivatali eljárás során felhozott mindkét megsemmisítési okkal foglalkozott.

Elsődlegesen Hmt. 3. § (1) bekezdésében írt feltétel megvalósulását vizsgálta, vagyis azt, hogy a minta feltalálói lépésen alapult-e. A Hmt. 13. § (1) és (2) bekezdéséből kiindulva azt fejtette ki, hogy - az ekvivalencia-elv érvényesülése következtében - a megoldás mintaoltalmát a feltalálói lépés hiányában akkor is meg kell semmisíteni, ha a helyettesítő megoldás nem alapul feltalálói lépésen.

A főigénypont kérelmezői korlátozásából arra következtetett, hogy a kérelmező lényegében nem vitatta, miszerint a módosított 1. igénypont tárgyi körében foglalt jellemzők olyan ítéletekre vonatkoztak, amelyek az ellenérdekű fél által csatolt iratokból megismerhetők és e jellemzők együttkalmazása a mesterségben járatos személy számára nyilvánvaló.

Vizsgálta az eljárás során vitatott rögzítő-anyag ismérveit. Kiemelte, hogy az „öntöttaszfalt” az anterioritásokban (K/2-6. iratok) és az adott minta (K/1. irat) leírásában sem fordul elő, mindenütt az „öntött aszfalt” szerepel. Az adott használati minta leírása az aszfalt „öntött” jellemzőjéhez sajátos műszaki tartalmat nem fűzött. Ebből - mivel az igénypontok értelmezése csak a leíráson és a rajzokon alapulhat - arra az eredményre jutott, hogy az „öntött aszfalt” műszaki tartalma nem különbözik az „aszfalt” szó általánosan elfogadott műszaki tartalmától. Ezért az „öntöttaszfalt” ismérveit a technika állásához tartozó aszfaltok ismérveivel vetette össze.

A megváltoztatási kérelem mellékletét képező módosítás (KB/2. irat) szerinti „öntött-aszfalt” 5-10 % bitument, 90-95 % ásványi anyagot tartalmaz. Ezzel szemben a védeni kért megoldás rögzítő anyagának 5-15 tömeg% bitument és 85-95 tömeg% ásványi adalékanyagot kell tartalmaznia, következésképp az „öntött aszfalt” sem alkotóelemeinek anyagminősége, sem a bitumen és az ásványi adalékanyagok közti arányt illetően nem határolható el az ellentartásként hivatkozott az „Egy kis aszfalttörténelem” című ismeretterjesztő írásban (... , 1999/21., K/6. irat) leírt aszfalt anyagától.

Az adott használati mintaoltalom leírása szerint a rögzítőanyag „ragasztással” oldja meg az útelelemek rögzítését. Figyelembe véve, hogy az aszfalt ismert alkalmazási területe az utak kőburkolatának összeragasztása, a mesterségben járatos személy számára nyilvánvaló, hogy az „Egy kis aszfalttörténelem” „aszfalt”-ja is alkalmazható a módosított igénypont tárgyi körében foglalt útelelemek rögzítésére.

Elemezte továbbá, hogy megállapíthatók-e azonosságok az ellentartásként felhozott leírások és rajzok, valamint az oltalmazott minta leírása és rajzai vonatkozásában. Megállapította, hogy az ...számú korábbi használati minta (K/3. irat) mintaoltalmi leírása [a megoldás (U) útelemeinek (1) alaptestjei az útburkolat (F) fészkeibe vannak beültetve, ragasztóanyag (3) kiöntéssel vannak rögzítve] és az adott mintaoltalom leírásának 3. ábráján látható részletek, így az útelelem, a fészek és a kettő közötti rögzítőanyag (3) kiviteli alakja megegyezik.

Egyetértett a hivatali állásponttal abban is, hogy kérelmező ...lajstromszámú „Úttestbe ágyazható, fényvisszaverő saru” című szabadalmának (K/4. irat) leírásában lévő „előnyösen bitumen- és aszfaltkiöntéssel” megfogalmazása úgy értelmezhető, hogy a fényvisszaverő saru és az útburkolati fészek határoló felülete közti hézagot kitöltő anyag maga a bitumen. Ezzel összefüggésben viszont az „aszfaltkiöntés” anyaga aszfalt.

Mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy helyesen döntött a Hivatal, amikor megállapította, hogy a mesterségben járatos személy számára nyilvánvaló az iratok megoldásainak okszerű együttalkalmazásával az útelelemek útpályában való rögzítésének a megvalósítása. A módosított igényponttal védeni kívánt megoldásnak a mészkőliszt, a homok és a közúzalék törmelék szemcsefinomságában és egymáshoz képest az arányában mutatkozó eltérő mennyiségi jellemzőit a ...lajstromszámú korábbi használati minta (K/3. irat), a ..., „aszfalt” szócikkében foglaltak (K/5. irat) és az ...című cikk (K/6. irat) megoldásai együttesen egyenértékűen helyettesítik.

A végzés indokolásában foglalkozott azzal is, hogy az aszfalt ásványi adalékanyagának eltérő mennyiségi jellemzői között fennáll-e a lényegi azonosság a megoldandó feladat, a jellemző szerinti megoldási mód, valamint a jellemző által elért eredmény alapján. Úgy találta, hogy a megoldás előnyei - a rögzítő anyag szilárdságának biztosítása, a hő és mechanikai eltérések hatásának kivédése, az

alaptestek kifordulásának a megakadályozása - már felsorolást nyertek az 1 180 lajstromszámú, korábbi használati minta megoldásának az előnyei között is.

Kifejtette továbbá, hogy a KB/2. számú irat szerinti igényponttal jellemzett megoldás egyébként sem minta, mivel nem felel meg a Hmt. 3. § (1) bekezdésében írt követelménynek. Az adott esetben a kérelmező felhívásra sem bizonyította, és nem is állította, hogy az igénypont jellemző részében leírt adalékanyag-keverék megfelel a mintával szemben támasztott követelményeknek. A kérelmező nem igazolta, hogy az „öntöttaszfalt” jellemzői határozott alakú tárgy kialakítására, szerkezetére, vagy részeinek elrendezésére vonatkozik.

További érvelése szerint a „feltalálói lépés hiánya” kifejezés nem jogalap, hanem közkeletű utalás a Hmt. 3. § (1) bekezdésében írt követelményre és mivel e követelménynek a mintaoltalom tárgya nem felel meg, és az ezzel ellentétes értelmezést a Pp. 215. §-ára hivatkozás sem teszi lehetővé.

Az elsőfokú bíróság végzése ellen a kérelmező terjesztett elő fellebbezést, tartalma szerint annak megváltoztatása és a megsemmisítés iránti kérelem elutasítása érdekében.

Kifejezetten sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság foglalkozott a Hmt. 13. § (2) bekezdése alapján a lehetséges helyettesítési jellemzők felkutatásával és értékelésével.

Megismételte, hogy a magyar nyelv szabályai szerint az „öntött aszfalt” és az „öntöttaszfalt” fogalmak tartalmilag nem egyenértékűek, még kevésbé azonos az „öntöttaszfalt” az „aszfalttal”, továbbá, hogy a megváltoztatási kérelemben definiált főigénypont szerinti „öntött-aszfalt” összetétele eltér az ókori aszfaltétól. A különbségekből adódik, hogy a mesterségben járatos személy a méretbeli és összetételbeli különbségeket lényegesnek és érdemben figyelembe vehetőnek tartaná.

Változatlanul állította, hogy az aszfaltkiöntés és az öntött aszfalt nem azonos, mert az utóbbi adalékanyagokat tartalmaz és eltérő eljárással került az úttestre. Sérelmezte továbbá, hogy a végzés a korábbi használati mintát és az ellenérdekű fél által csatolt iratokat okszerűtlenül úgy vonta össze, mintha a három anterioritás legalább egyikében erre a hármas kombinációra egyértelmű, szószerinti utalás lenne.

Megismételte és nyomatékosította, hogy az ügy irataiból egyértelmű, hogy a bírósági eljárásban csak a feltalálói lépés hiánya volt vitatott, ezért az elsőfokú bíróság további vizsgálódása a Pp. 215. §-ába ütközött.

Fellebbezéséhez nyelvész szakértői véleményt csatolt, amely szerint az „öntött aszfalt” speciális eljárással (öntéssel) készült anyagot, míg az aszfaltkiöntés speciális végterméket jelöl.

Az ellenérdekű fél a fellebbezésre észrevételt nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság érdemben helytálló döntésével, azonban annak indokolásában foglaltak jelentős részét - az következőkben kifejtendők szerint - nem osztotta.

A másodfokú bíróság mindenképp utal arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási jogi rendelkezéseket megsértve bírálta felül a Magyar Szabadalmi Hivatal határozatát a megváltoztatási kérelemmel nem érintett újdonság hiányára alapítottan is. A Hivatal ugyanis elutasította az ellenérdekű félnek a használati minták oltalmáról szóló 1991. évi XXXVIII. törvény (Hmt.) 1. § (1) bekezdésében és 2. § (1) bekezdésére hivatkozó kérelmét. Az ellenérdekű fél az elutasító rendelkezés miatt megváltoztatási kérelmet nem terjesztett elő, tehát a bíróság eljárása kizárólag a kérelmező részéről sérelmezett feltalálói lépéssel kapcsolatos kérdések vizsgálatára szorítkozhatott volna, a következő indokok alapján.

A bíróság a Magyar Szabadalmi Hivatal határozatának megváltoztatására irányuló eljárásban - a Hmt. 37. §-ának (5) bekezdés alapján alkalmazandó, a találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXXIII. törvény (Szt.) 88. §-a értelmében - a nemperes eljárás szabályai szerint jár el, és amennyiben e törvényből, illetve az eljárás nemperes jellegéből más nem következik, az eljárásra a Pp. szabályait kell megfelelően alkalmazni.

Ebből következik, hogy a nemperes eljárásban is irányadó a polgári peres eljárás kereteit megszabó rendelkezési elv, amely kifejezésre jut - egyebek mellett - a Pp. 3. § (2) bekezdés 1. mondatában és a Pp. 215. §-ában.

A Pp. 3. § (2) bekezdés 1. mondata úgy rendelkezik, hogy a bíróság - a törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van.

Az érdemi döntés korlátait megszabó Pp. 215. §-a értelmében pedig a bíróság döntése nem terjeszkedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen, amelynek határait viszont az érvényesíteni kívánt jog, az annak alapjául szolgáló tények és azok bizonyítékai - Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjának analógiájára - a megváltoztatási kérelemben felhozottak jelölik ki.

Emiatt megalapozottan hivatkozott fellebbezésében a kérelmező arra, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kérelmen, amikor az újdonság hiányával is foglalkozott és olyan következtetésre jutott, hogy az eljárás tárgya valójában nem is minta.

Ennek ellenére a másodfokú bíróság nem tartotta szükségesnek az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezését [Hmt. 37. § (5) bekezdés, Szt. 88. §, Pp. 252. § (2) bekezdés], mert a jogszabálysértés kiküszöbölésére elegendőnek

találta a végzés indokolásából az újdonság hiányára, valamint a használati minta értelmezésére vonatkozó részek mellőzését.

Ügyszintén indokolatlanok és a megsemmisítési eljárás kereteit meghaladóak voltak a mintaoltalom terjedelmére vonatkozó elsőfokú bírósági okfejtések is. Az eljárás tárgya szerint az elsőfokú bíróságnak a Hmt. 24. § (1) bekezdése, 5. § (1) bekezdése alapján kizárólag azzal a kérdéssel kellett volna foglalkoznia, hogy a minta feltalálói lépésen alapult-e [Hmt. 3. § (1) bekezdés], vagyis a technika állásához képest a mesterségben járatos személy számára nyilvánvaló volt-e.

Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a Hmt. 13. § (2) bekezdéséből kiindulva abban az irányban is vizsgálódott, hogy van-e a műszaki megoldásnak olyan helyettesítő megoldása, amely nem alapul feltalálói lépésen, és amennyiben van ilyen, akkor is meg kell semmisíteni a mintaoltalmat. Mivel az egyenértékűség vizsgálatának a megsemmisítés iránti eljárásban nem volt létjogosultsága, a másodfokú bíróság a Hmt. 13. § (1) és (2) bekezdésére utalást, valamint a végzés indokolásának az ekvivalenciára utaló részeit ügyszintén mellőzte.

Az elsőfokú bíróság abból, hogy a kérelmező korlátozta az igénypontot, tévesen következtetett arra, miszerint a kérelmező lényegében nem vitatta, hogy az útelemek a K/3. és K/4. alatti iratokból megismerhetők, és e jellemzők együttalkalmazása a mesterségben járatos személy számára nyilvánvaló [indokolás 1. 2. pontja, 4. oldal alulról a 3. bekezdés]. A kérelmező folyamatosan ennek az ellenkezőjét állította, ezért ez az okszerűtlen megállapítás sem volt osztható.

A másodfokú bíróság kiemeli azonban, hogy az elsőfokú bíróság - az előzőektől eltekintve - a peradatok helytálló mérlegelésével, megalapozottan jutott a Hivatalal egyezően olyan következtetésre, hogy a K/3., K/4. és K/6. számmal jelölt ellentartások együttalkalmazása olyan jellemzőkkel rendelkezik, amelyek azonosak a módosított megváltoztatási kérelem KB/2. iratának igényponti jellemzőivel. A másodfokú bíróság a Hivatal ide vonatkozó érveit teljes egészében osztotta, azok megismételése szükségtelen.

A fellebbezésben megalapozottan sérelmezett „egyenértékű helyettesítés”-re vonatkozó végzésbeli megfogalmazás egyébként indokolt kirekesztése mellett a másodfokú bíróság is hangsúlyozza, hogy a feltalálói lépés hiányának megállapításához nem szükséges, hogy valamennyi ellentartásban együttesen legyenek meg az oltalmat kizáró jellemzők, elegendő, ha ezek - egymást kiegészítő jelleggel - vannak jelen, és „együtt alkalmazva” adnak lehetőséget a feltalálói lépés hiányának megállapíthatóságára.

Az elsőfokú bíróság a Hmt. 3. §-ának (1) bekezdéséhez kapcsolódó joggyakorlatnak megfelelően következtetett arra, hogy e jellemzők az adott minta esetében a mesterségben járatos személy számára nyilvánvalóak voltak.

A feltalálói lépés vizsgálata annyiban hasonlít a szabadalmi jog által megkívánt feltalálói tevékenység vizsgálatához, hogy a mérendő tartalmi elemeket az elért műszaki többlethatás felismeréséhez és megvalósításához szükséges tevékenység alapján kell elbírálni. A szabadalmi jog által megkívánt feltalálói tevékenység vizsgálatához képest az eltérés csak az alkalmazott mércében van, a minta nyilvánvalóságát a szabadalmi jog „szakembere” helyett a „mesterségben járatos személy” szempontjából kell megítélni. A Hivatal helyesen hangsúlyozta, miszerint azt kell vizsgálni, hogy a minta szerinti megoldás kidolgozása az ellentartások ismeretében - szakember elméleti tudásánál alacsonyabb szintű elméleti tudással, de adott területen gyakorlattal, rutinnal rendelkező - mesterségben járatos személy számára nyilvánvaló-e vagy sem.

Azt is helyesen értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a kérelmező nem tudott olyan műszaki többlet-hatást igazolni, amely a korlátozott igénypont szerinti speciális öntött aszfaltot az egyéb aszfaltoktól megkülönböztetné. Az önmagukban ismert elemekből álló minta oltalmazhatóságának feltétele, hogy az önmagukban ismert elemek sajátos alkalmazási módja vagy területe, illetőleg az együttalkalmazás (kombináció) olyan műszaki többlethatáshoz vezessen, amelynek felismeréséhez és megvalósításához a mesterségben járatos személytől elvárható tevékenységet meghaladó alkotó jellegű működésre volt szükség. Ez az adott esetben azonban nem volt megállapítható.

A fellebbezéshez csatolt nyelvészeti szakvéleménnyel összefüggésben a másodfokú bíróság csak arra utal, hogy ez a bizonyíték - a Pp. 235. § (1) bekezdése szerinti korlátozás folytán - a másodfokú eljárásban nem vehető figyelembe. Ettől függetlenül, az elsőfokú bíróság sem kizárólag a szavak általánosan elfogadott jelentését vette figyelembe, hanem a leírások és az ábrák műszaki tartalmát is értékelte.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését - a Hmt. 37. § (5) bekezdése, az Szt. 88. §-a és a Pp. 259. §-án keresztül érvényesülő Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - indokolásának részbeni megváltoztatásával helybenhagyta.

Budapest, 2009. február 24.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
bíróági ügyintéző